

Flight 714 to Vienna

written by Harry Haller | 10 de gener de 2018

70.000 manifestants pel 7 de desembre i 70 diputats independentistes pel 21 de desembre eren les xifres de l'[article fet arran de la manifestació](#) de Brussel·les. [L'article d'Utrecht](#), de 7 dies després quan tot just s'obrien els col·legis pel 21 de desembre, suggeria fer una donació de 3 escons als Comuns, i deixar així la pilota a l'altra teulada per veure si qui assetja el país és el duc de Pòpoli, el militar francès que llançà tones i tones de metralla per damunt les muralles de Barcelona durant un any sencer, o bé si qui assetja és el duc de Berwick, qui, amb l'aval conquerit l'abril del 1707 a la batalla d'Almansa, agafà el 7 de juliol de 1714 el comandament i acabà per entrar a Barcelona tot estudiant el terreny i obrint 3 trinxeres d'acostament en ziga-zaga.

No s'advertia però que ambdós ducs portaven idèntic segon cognom, en aquest cas Stuart.

¿Recordareu aquella samarreta blava de la foto que il·lustrava l'article de Brussel·les, que feia referència al còmic [Vol 714 pour Sidney](#) com un bon exemple de la inventiva catalana?

No quedà clar, però, si la fotografia de la nena rossa amb la camiseta blava estava presa a la place Royale brussel·lesa el 7 de desembre o bé el 7 de novembre a la plaça Sant Jaume, i per tant si la samarreta pogués estar estampada, no després de 300+3 anys, sinó de feia 3 anys, quan les referències tel·lúriques al cap de 300 anys de la *Gran Desfeta* condicionaren a marxar forçades tota la política catalana amb la consulta del 9N com a epicentre.

¿Per què no aprofitar doncs l'estada a Utrecht, a part de per conquerir una samarreta *ajaccied* de Johan Cruyff, i mirar de seguir fins a la capital austríaca on se signà el Tractat de

Viena el 30 d'abril de 1725 per part de Felip V d'Espanya i de Carles VI del Sacre Imperi Romanogermànic, que havia sigut pels catalans Carles III d'Aragó, i que fou preàmbul de la fi diplomàtica de la Guerra de Successió Espanyola, ja que el mateix l'emperador Carles renunciava a totes les seves pretensions sobre el tron espanyol i reconeixia com a rei d'Espanya a Felip?

En negar-se, però, el rei espanyol a restablir les institucions i lleis pròpies dels regnes de la Corona d'Aragó, l'única gestió de l'ambaixador imperial austriac que donà resultat fou despenjar el cap del general austriacista Josep Moragues de la gàbia on romania des de 1715, al Portal de Mar barceloní.

Menys tètric tot plegat que el clima vienès d'aquests dies, encara que fred i mal assolellat, i que no s'adiu amb els encants de la ciutat, com ara el Palau de *Hofburg* amb les habitacions imperials o bé l'Òpera de Viena amb el grandios auditori.

Pedra viva és la cripta d'*Alserkirche*, on hi ha enterrats exiliats hispànics d'origen noble o benestant i situada a l'església dels Trinitaris Descalços, pedra viva en explicar perquè han passat 300 anys per trobar la tomba del darrer ambaixador dels catalans davant la cort imperial vienesa, mort l'11 de desembre del 1714 arran d'una depressió greu després que els seus dos fills militars haguessin caigut en la defensa

final de Barcelona.

Potser com a rescabament, una sèrie de 14 tombes de la cripta fan de marcador a l'oblit i la irrellevància amb poques inscripcions ja visibles que no van més enllà d'un any 1722 igualment desaprofitat per la diplomàcia austríaca en el congrés de Cambrai, en la primera rèplica del *cas dels catalans* malgrat que el rei espanyol prohibia les cartes entre Catalunya i els territoris de l'Imperi, i que no es va collar Felip malgrat que havia fet la gran patinada violant l'encara calenta Pau d'Utrecht per voler conquerir els territoris italians de Carles sense el suport de França, circumstància que havia portat a partir de l'abril del 1719 la invasió del País Basc-Navarrès i Catalunya pel duc de Berwick en persona, amb l'amenaça de restablir les institucions i lleis abolides, i que el rei espanyol pogué aturar signant la Pau de La Haia del 17 de febrer de 1720.

Ja el 1713 es copsava el degoteig de catalans que iniciaven el seu periple a l'estranger després que el dia de Sant Josep i de camí cap a Viena abandonés Barcelona amb tota solemnitat la que *mai va poder estimar més una altra nació que als catalans*, l'emperadriu Elisabet Cristina. Molts militars, nobles i alts funcionaris acabaren també a Viena, encara que la majoria d'exiliats s'hagué de conformar amb Milà, Nàpols, Sicília, o Països Baixos *espanyols*, territoris en mans de l'emperador Carles però cobejats per Felip: una diàspora dels 30.000 que s'ho van poder permetre, malgrat que el sistema de pensions creat a corre-cuita per cobrir-la era del tot insuficient, i que no començà a aflluïxar l'allau fins al 1725 amb la signatura del Tractat de Viena, quan la repressió als regnes de la malaurada Corona d'Aragó començà a disminuir.

Així, Felip d'Anjou i Carles d'Habsburg havien segellat la pau diplomàtica del reconeixement del nou *Statu quo* hispànic a canvi de la restitució sobre el paper dels béns confiscats als perdedors i que Carles continués gaudint de per vida d'aquell títol de Carles d'Espanya i de les Índies que tants malentesos

havia originat a la Junta de Braços de juliol de 1714, títol hispànic posteriorment ratificat a favor de l'Habsburg a la ciutat de Baden dies abans de la caiguda de Barcelona.

La signatura del Tractat de Viena anunciava també la propera fi del sistema de pensions destinades a sostenir els exiliats. Un grup d'ells, no se sap si el més confiat o el més desconfiat però a qui la historiografia espanyolista retola a l'engròs com a *constitucionalista*, retornà a Catalunya per trigar anys a recuperar el patrimoni.

A l'any següent de la Pau de Viena i com a conseqüència d'una altra crisi diplomàtica internacional, el *cas dels catalans* es tornà a tancar en fals per segona vegada en obligar a justificar al secretari d'Estat espanyol l'*aversió forta pels catalans* que sentia Felip, si més no comprensible en una època en què no existia la tecnologia per, en un corrent dia 3 de mes per exemple, enviar audiovisuals per donar-se el gust d'apuntar amb el dit índex 2.100.000 indiciaris de delictes tumultuaris de rebel·lió.

Però si Carles havia deixat a Felip escapolar-se a Cambrai, aquest no li tornà el favor el 1731 a Viena, on, en un segon Tractat, l'emperador austríac va haver de permetre que sis mil soldats espanyols li entressin fins a la cuina italiana, en reconèixer els drets del fill de Felip sobre Parma i la Toscana sense contrapartides aparents per una capital imperial que ja gaudia aleshores dels oficis del fill del duc de Berwick com ambaixador espanyol.

El 1733, però, el *cas dels catalans* torna a ressorgir amb una nova rèplica arran de la Guerra de Successió Polonesa, el mateix any que com una au de malastrugança el fill del duc volava de Viena a Nàpols.

Les expectatives dels exiliats austriacistes acabaren com sempre ben ràpid quan Felip, amb la lliçó ben apresada per aconseguir el suport militar de França, conqueria i controlava

ja el 1734 els dominis italians de Carles, on hi eren refugiats els exiliats com Nàpols mateix, i a on el seu recent ambaixador espanyol passava a ser pròpiament duc de Berwick, això sí al preu d'una bala de canó polonesa que agermanava per sempre a la història el cap del pare amb el del general Moragues.

L'emperador Carles demanava la pau a francesos i espanyols, i n'eren signats els preliminars a Viena el 3 d'octubre de 1735. Però és el 1736 que es tanquen *de facto* els acords amb els espanyols el 15 d'abril a Ratisbona i amb els francesos el 28 d'agost, a Viena com no podia ser d'altra manera. Es reconeixia així el fill de Felip, l'infant Carles, com a rei de Sicília i de tot el sud d'Itàlia amb Nàpols al capdavant.

Ja l'11 d'agost de 1736, el nou rei de les *Dues Sicílies* farà gentilhome un altre vell nom conegut dels exiliats que no havien tingut a l'abast escapar-se, es tractava del duc de Pòpoli, de fet també era el fill, de qui no se sap si s'ajuntà amb l'altre parent llunyà de segon cognom Stuart, l'estrenat duc de Berwick, a les caloroses nits napolitanes per bescanviar les gestes barcelonines dels pares respectius.

Tot el lligat el 1736 es ratificà dos anys més tard a la nova Pau de Viena, un cop els soldats espanyols havien abandonat el ducat de Milà, sent també aquest 1738 l'any que el segon duc de Berwick traspassà i el fill hereu, el duc número 3, es casà per emparentar d'una tacada amb els Álvarez de Toledo, els Alba, els Olivares i els Estremera, els de la presó, tot un *pelotazo* si més no de l'època.

El registre vienès de l'Hospital dels Espanyols marca fidel el 1736 com l'any que es consignen, pràcticament, els darrers 3 traspassos de militars hispànics en el centre, l'últim del desembre en la persona del lleidatà *capitán don Diego Pallarés*. No és que d'aleshores deixessin de tenir malalties severes els militars austriacistes que encara restessin a Viena, sinó que es degué patir el desballestament d'aquella

entitat hospitalària com per l'absència dels propis dirigents, metges i personal sanitari dels exiliats que l'havien costejada i atesa des de la seva fundació el 1716.

Així, potser el cas dels catalans s'escolà definitivament pel barroc *Arc de Triomf de Carles VI* construït a Belgrad el 1736, any en què sortien del port de Viena els darrers vaixells amb destí a l'antiga capital sèrbia i també Budapest arran d'un pla virtuós dissenyat per Carles a la tardor de 1734 quan, amb Milà, Nàpols i Sicília envaïts, cercava per si mateix un doble *win win* per convertir els exiliats pensionistes, fugitius o no, en colons incerts d'unes terres pantanoses al bell mig dels antics regnes de *Vlad l'Empalador* i del Gran Turc alhora que repoblava adientment aquells dominis per consolidar-los.

En aquest projecte si havien sumat cognoms il·lustres catalans de la darrera resistència, no se sap ben bé si per divorci civilitzat de la cort imperial, coaccions soterrades, venjances polítiques personals o una mixtura de pura desesperació i pèrdua de la realitat d'aquell racó de món al que es volgué anomenar *Nova Barcelona*, potser perquè encara reverberava aquella Barcelona de 1714 en què es malinterpretà una carta, que Carles havia enviat el 28 de març, que en realitat justificava la Pau d'Utrecht.

Així un segon exili, potser hom en diria deportació, se sumà a aquell primer en els majoritàriament catalans, d'edat avançada i amb vint anys d'exili a les cames, forçats a anar a aquelles

zones empantanades.

El 1738 la pesta i els otomans en darrera instància posaven la cloenda de l'any 3 de la peripècia mentre es corroborava el Tractat de Viena número 3 amb els francoespanyols, esdeveniments ambdós substanciats del 1736 i planificats del 1734, i on s'obria l'avantsala del darrer i pitjor exili quan un cop creuada l'Ítaca de l'arc de triomf imperial ja només resta pels sobrevivents la dispersió definitiva del naufragi amb la desaparició dels valors de cohesió i solidaritat i unes ànsies de conquerir l'oblit i la irrellevància, combinades amb un sentiment de vergonya i derrota, que ben casaven amb els desitjos de la cort imperial com n'ha donat fe durant 300 anys la tomba anònima del darrer ambaixador català, a la capital vienesa.

Si Carles ja treia conclusions el 1734, el propi devien fer els fugitius catalans de Nàpols i Sicília en arribar en primera instància a l'enclavament anglès de Gènova i copsar que només la Gran Bretanya disposava de la força necessària per reobrir el *cas dels catalans*. Així l'opuscle *Via fora els adormits*, publicat a Barcelona cap al desembre, simula ser una carta escrita a un tal Vallès pel secretari del plenipotenciari de la reina Anna d'Anglaterra que havia signat el Tractat de Gènova del 20 de juny del 1705 que incloïa el pacte amb el Principat de Catalunya: per tal d'influir en l'opinió pública britànica tot un exemple de la inventiva catalana.

Com ho fou també l'opuscle *Record de l'aliança*, datat el gener del 1736 amb peu d'impremta d'Oxford però molt possiblement imprès a Barcelona i atribuït a Rafael de Casanova, i que, *l'any 22 de nostra esclavitud* s'adreça al rei Jordi II d'Anglaterra per tornar a posar sobre la taula l'aliança pactada a Gènova el 1705.

Així doncs, el *cas dels catalans*, nascut a Londres el 1714, i que, a l'any següent, partí de la capital anglesa com el

mateix Boeing 707 del còmic Vol 714 però no per fer la parada tècnica a l'antiga colònia holandesa de Jakarta sinó per fer un viatge directe a la Viena imperial, ja estava llest el 1736 per fer el camí de tornada. I ho feia també, la recurrent porta 3 de viatgers per on passaven Tintin i els seus amics, després de 3 Tractats de Viena, de 3 Paus, de 3 rèpliques austriacistes i de 3 exilis a quin pitjor.

Una estada, la del *cas dels catalans* a Viena, iniciada quan el foc d'encenalls de la protesta anglesa no pogué contenir la caiguda final de la Corona d'Aragó el juliol del 1715 i que, un cop més la porta 3, s'havia adobat amb les 3 renúncies de Carles a defensar els drets de catalans i mallorquins fetes a espatlles d'aquests últims, i materialitzades el 1714 en els mesos de setembre, al Tractat de Baden, i de març, al Tractat de Rastatt, ambdues datades en dia 7, i de l'any anterior amb el Conveni d'evacuació de Catalunya, on 14 disposicions que es concretaren posteriorment el 21 de juny del 1714 al Conveni de l'Hospitalet regulaven la retirada de les tropes austríaques, i que signà a Utrecht Carles VI un 14 de març de 1713 infaust i que fou l'autèntic desllorigador, 28 dies després, d'aquella incipient Pau holandesa signada per anglesos i francesos l'11 d'abril que mantingué l'*statu quo* europeu d'aleshores ençà.

Les *Notas históricas desde el año 1715 hasta el 1736* ja devien intuir quelcom encara que la música que s'hi tocava, per part del destacat austriacista navarrès Juan Amor de Soria, era diferent de la de l'opuscle de l'any 22 de *nostra esclavitud*, ja que demanava per Espanya "nuevos instrumentos para una ordenación legalista y garantista de la convivencia". Evidentment l'*apparatchik* historiogràfic espanyol ha maldat per invertir el navarrès amb la samarra *constitucionalista* i potser amb raó, ja que, per ser-ho, l'austriacista hispànic en tingué prou a no bellugar-se de la cort Viena en la resta de la seva vida.

És, doncs, amb l'aval de Juan Amor, que del 1715 al 1736 són 21 els anys que s'emmirallen en els llacs de la Viena

austriacista des del primer i el darrer cant de cigne del *cas dels catalans*. I d'aquests amb un període d'inflexió central 1725-1726, un cop signat el primer Tractat de Viena, de funesta pau diplomàtica per als exiliats, similar el 1708-1707 amb viles valencianes, aragoneses i catalanes caigudes com a fitxes de dominó després de la derrota d'Almansa, en una sèrie no de 21 sinó de 14 anys, que anà des de l'inici de la Guerra de la Successió el 1701 fins a l'acabament el 1715.

La samarreta blava, d'aquell Boeing 707 del Vol 714 amb sortida recurrent de viatgers per la porta 3, podria doncs haver-se estampat fa 3 anys pel significat del 1714, els 14 anys que durà la Guerra de Successió als Països Catalans i els 300 anys fins al 2014.

Segur que el gos Milou, tot acostant-se en parsimònia al centre de la cort, en tindria prou amb els ulls clucs per saber si trepitjava els tapissos del *Wien* del Sacre Imperi Romanogermànic o els del *Brussels* del Sacre Imperi Franco-germànic, però el cert és que pels comuns dels mortals això és més difícil, d'ençà del 9 de gener del 2016, quan a l'últim minut i producte d'un *win win* inversemblant entre el cap del tradicional partit de la dreta el president de la Generalitat en funcions Artur Mas i els negociadors de la formació d'esquerra rupturista i anticapitalista CUP-Crida Constituent, el *cas dels catalans* s'instaurà mediàticament d'una sotragada en totes les cancelleries europees 280 anys després de 1736, en tenir Catalunya el compromís del seu nou 130 president en un full de ruta independentista que apuntava el 2017, al cor d'aquells 300+3 anys de la *Gran Desfeta* emblemàtica de la qual

els més poderosos d'aquells estats n'eren còmplices i corresponsables.

I encara s'acostà més la situació a la de la Viena austriacista en creuar el president Carles Puigdemont la frontera belga el 30 d'octubre de 2017 per tal d'anar a l'aleshores capital de la cort, Brussel·les, després de declarar a Barcelona 3 dies abans, el 27 d'octubre, la República catalana 300+3 anys després que *de facto* ho fos el 9 de juliol de 1714 per 33 vots de diferència a favor de la resistència mentre les tropes austríaques abandonaven el país en vaixells el mateix dia, per refugiar-se com si d'un sarcasme es tractés en els braços d'aquella Gènova on 9 anys abans s'havia pactat no deixar indefens el Principat del poder de les urpes borbòniques.

Les febleses actuals del *cas dels catalans* prou que les coneixem, però ara fóra bo de fer 3 reflexions a partir de les fortaleeses que hi ha respecte al passat del *cas dels catalans*.

La primera reflexió és, si la cort europea d'aleshores trigà 21 anys a esmicolar per la història els 30.000 exiliats de la diàspora, ¿quants en necessitarà ara la *Realpolitik* en fer el mateix amb aquella mostra resilient de 70.000 catalans que es pogué permetre anar a la capital europea el 7 de desembre del 2017, descendent directe en la persistència d'aquells 30.000 exiliats austriacistes, poca cosa fins que no es multiplica per 70, xifra dels escons independentistes, i arribar per tant a 2.100.000, xifra gairebé dels electors voluntaristes que el 21 de desembre, 14 dies després de Brussel·les, votaren per dir a l'opinió pública de tota Europa que la sobirania de la més vella de les seves nacions parlamentàries no residia en cap tomba perduda de l'*Alserkirche*?

Qui més s'ha cregut que aquestes eleccions eren il·legítimes han estat els mateixos electors que han votat independentisme per fer-ho a qui ha garantit que el seu vot serviria per restituir el president legítim.

La conclusió primera seria que si alguna cosa es desprèn del *cas dels catalans* és que el martirologi del país és prou farcit per a voler afegir més candidats; és a dir que no s'ha votat al president legítim perquè el posin entre les reixes del Berwick-Estremera, ni que sigui una hora. Ara cal blindar el president de la República a l'exili temporal de la cort de Brussel·les fins al dia que hi hagi garanties creïbles per a la tornada.

La segona reflexió té a veure amb el fet d'adonar-se que aquesta Barcelona és ben fortificada per resistir el setge, i en disposició de tornar a tenir cobertes les institucions a banda i banda de la plaça Sant Jaume. Amb gent combativa i sobretot organitzada, i tan animosa com els habitants d'aquella Barcelona del 9 de juliol de 1714, quan el Braç de la Noblesa fou lleial al Braç de les Ciutats al votar resistència, malgrat que la ciutat ja estava condemnada per l'abandó dels vint mil soldats de les tropes austríaques.

Per tant, la conclusió és que, disposant d'agenda pròpia, no hi ha cap necessitat d'entrar en el joc de les provocacions dels assetjants, i per tant poder decidir col·lectivament quan i com sortir fora de les muralles.

La tercera reflexió comença en donar un cop d'ull a allò que significaren per Catalunya les respectives Paus d'Utrecht, La Haia i les de Viena de 1725 i 1738, i veure que hi ha una majoria del poble català ja vacunat respecte als discursos falsos de la pau i els seus derivats quan es parla de diàleg, fraternitat, moderació, igualtat, terceres vies i sobirania compartides dins un estat europeu que competeix amb Turquia pels esglaons democràtics més baixos dels drets humans.

La tercera conclusió és que cal incorporar els Comuns en un projecte parlamentari que implementi un procés constituent de participació ciutadana.

Avui 7 de gener, conclou el viatge iniciat el 7 de desembre en autocar i de bona matinada, com a l'assalt final de Barcelona, que portà tota una colla de camí a Brussel·les.

Així que desitjós de bescanviar els 7 graus de Viena pels 14 de Barcelona, guardo amb cura a la maleta els pocs records que s'hi afegeixen, el més valuós una samarreta de l'Ajax d'Amsterdam amb el número 14 de Johan Cruyff que comprarem el dia 21 de desembre en ensopegar-hi al *duty free* d'Schiphol camí de Viena, mirant de no embrutar-la amb la xocolata d'uns bombons, 7 venien en el *pack* per ser exactes, que ens comprarem ahir dia de reis en una cafeteria Sacher tots embolicats amb paperets de coloraines amb lletres que formen noms de muntanyes com *Alpen*, *Massif central* o *Apennin* i que costen un ull de la cara.

La samarreta de Cruyff ve a tall d'un fil de Twitter que m'envià un amable lector el mateix 28 de desembre en què sortia dels molls de Barcelona i Tarragona la santa broma dels vaixells Piolín, com innocentada fou 300+3 anys abans quan ho feren dels mateixos molls els vaixells carregats de soldats austríacs de camí cap a Gènova.

Fa adonar amb les seves piulades l'amable lector, amb *nickname* de conill, que després del 0 a 3 del Barça al Madrid, els blaugrana tanquen l'any 17 a 14 punts dels blancs.

Certament l'acudit d'aquest 17-14 peculiar no ha estat excessiu, fins que el fil de l'amable lector ha afegit que quan marcà el Girona al Madrid el gol del 2-1 sabé que el 21D Puigdemont se'n sortiria amb nota; de dues coses que s'hi podrien dir, una d'elles és que el nostre seguidor amb tota probabilitat o és de Girona o de les contrades.

És cert que el 0 a 3 del Barça té una reverberació al 0 a 5 del 1974, any de clarobscur però definitivament tètric, potser millor comentar-ho una altra vegada i pensar ara en el que li han portat els reis al Barça, aquest brasiler Philippe Coutinho, que diuen portarà a les espatlles o el 14 d'*El Jefecito* o el 7 del *Gran Turc*, com si no hi haguessin més números per portar.

Juntament amb la samarreta de Cruyff hi ha hagut una altra troballa en aquest viatge, un còmic de Tintin que algú es deixà just a sobre el meu cap adormit, en el prestatge d'un compartiment del tren exprés de nit Brussels-Utrecht.

No hi hauria res a dir si no fos que és un exemplar nou amb peu de portada que diu que se n'han imprès 3300, a més en un dialecte del francès sembla que parlat per la banda de Poitiers i que es deixa entendre la mar de bé, i que l'àlbum porta per títol *Les 7 boules de cristau*, que a més d'un li sonaran aquelles boles que llançava la mòmia inca per maleir les seves víctimes. Per cert, Les 7 boles i el Vol 714 són els únics de la sèrie Tintin amb números al títol.

A hores d'ara, no sé si per empatx de 7 o per anar ingerint bombons un darrere l'altre, una certa basca m'agafa. De fet ja fa dies que m'he adonat que 1715, data de la caiguda final de la Corona d'Aragó i d'acabament de la Guerra de Successió, i 1736, data dels acords darrers de pau d'una Viena d'on alhora sortien vaixells carregats d'exiliats, són ben bé tant l'un com l'altre dos anys candidats fermes a múltiple de 7, i en definitiva a dues de les 7 boles de la maledicció.

El cert és que ja només queda un bombó i, com de fet tota la colla era més ben aviat esquifida, ara sap greu ignorar-lo encara que sempre hi ha aquella llumeta que adverteix, i que acostuma a arribar un xic després que la xocolata alliberada amenaci en regalimar pels dits si no es menja.

Massa tard tot plegat, ja que, al voler apartar de la lllaminadura exigent el paper de coloretts per sempre més, les

lletres d'aquest, en un rictus fatal, han desvetllat aquell nom que mora en algun racó de l'ànima, *Pyrenäen*.

No hi ha hagut cap fatalisme al cridar l'app del mòbil que es fa dir *Calculadora*, com tampoc n'hi ha hagut al trucar abans pel telèfon intern a la recepció de l'hotel per preguntar en un to monòton si es podia anul·lar el bitllet d'avió Wien-Barcelona.

Quan recepció ha tornat la trucada després, per indicar si es podia fer un canvi per un Wien-Munster Osnabrück amb parada tècnica a München, ja devia fer 14 minuts que *Calculadora* reposava dins una mà freda i retornava un número sencer, què més donava quin, quan m'havia decidit a relacionar-li 1659 amb el solitari ordinal que precedia les boles de cristall, mentre encara lluitava la gola per expulsar-se les darreres restes del *Pyrenäen*, que havia fet la tercera bola maleïda quan, atabalat, regirava el fons de la maleta per rearmar les Paus d'aquest viatge, un atrotinat *Flight 714 to Sidney* i un impol·lut *Les 7 boules de cristau*, en un entreson fins que aquest fill d'antiga colònia portuguesa es pengi la samarreta del 7, o del 14, perquè amb un Philippe VII jugant a favor seriem imbatibles.

